

rozhodnutí jest podle čl. 8 odst. 1 cit. zák. o organizaci správy politické přípustno odvolání k min., ježto nejde o případ, kde by bylo zvláštním ustanovením odvolání vyloučeno. Nebylo zde tedy konečného výroku ve smyslu § 5 zák. o ss a byla by proto stížnost podaná k nss-u nepřipustna. Ježto však st-1 podal tuto stížnost, byv k tomu sveden nesprávným právním poučením, že nař. rozhodnutí jest konečné, bylo pro tuto podstatnou vadu nař. rozhodnutí, pokud bylo v odpor vzato, zrušiti ve smyslu § 6 zákona o ss.

Č. 11.335.

Vojenské věci: * Zjištění nezpůsobilosti k vojenské službě ve smyslu odst. 3 § 8 zák. č. 83/1932 Sb. u déle sloužícího jest provést podle služebního předpisu pro vojenské gážisty B-X-1.

(Nález ze dne 7. června 1934 č. 11.560.)

Věc: Bohuslav M. ve V. proti ministerstvu národní obrany o vojenské zaopatřovací požitky.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Podáním z 21. března 1933 žádal st-1 jako déle sloužící četař telegrafního praporu č. 2 v Brně, odvolává se na rozhodnutí superarbitrační komise v Brně, o přiznání zaopatřovacích požitků po dobu neschopnosti k vojenské službě podle ustanovení Věcného věstníku z roku 1932 č. 27 čl. 252 § 8 pro dočasnou neschopnost k výkonu vojenské činné služby, nastalou při výkonu této služby.

Nař. rozhodnutím vyslovil žal. úřad o této žádosti toto: »Superarbitrační komise u doplňovacího okr. velitelství Velkého Brna, které jste byl představen dne 20. února 1933, usnesla se o Vás takto: »Schopen k pomocným službám jako písař, skladník, dozorčí orgán ve věznici; stará zlomenina pravé kosti stehenní, zhojená bez zkrácení, s následným suchým zánětem pravého kolena, S-I-Ia:59-B, buď přeložen do zálohy. Po 12 měsících buď znovu superarbitrován ke stanovení definitivní klasifikace po odborném vyšetření v divišní nemocnici. Choroba vznikla vinou vojenské služby.« Zdravotnické oddělení mno souhlasí se zdravotnického hlediska s cit. usnesením superarbitrační komise, pokud jde o klasifikaci. Mno rozhoduje vzhledem k tomu podle ustanovení »K § 3 (1)« vl. nař. č. 186/1923 Sb. ve znění vl. nař. č. 199/1926 Sb., že jste »schopen k pomocným službám jako písař, skladník, dozorčí orgán ve věznici«. Tedy nejste »nezpůsobilý k vojenské službě«, nejste »nezpůsobilý k vojenskému povolání« podle odstavce (3) § 8 zák. č. 83/1932 Sb. Jelikož jest Vaše klasifikace trvalá, není třeba, abyste byl z úřední moci po 12 měsících znovu superarbitrován. Ale jednou z podmínek pro nárok na vojenské zaopatřovací platy podle §§ 2 písm. b) a 3 (výslužné), 4 (odbytné), 7 (připočtení služebních let pro výměru výslužného), 31 (invalidovni zaopatření), 67 (přídavek za zranění), 75 (válečný přídavek), 85 (letecký přídavek k výslužnému), jest neschopnost k vojenskému povolání neb neschopnost k vojenské službě. Avšak, protože podle superarbitrace z 20.

února 1933 nejste »nezpůsobilý k vojenskému povolání« a nejste »nezpůsobilý k vojenské službě«, nevyhovujete řečené zákonné podmínce pro přiznání vypočtených vojenských zaopatřovacích platů. Mno zamítá proto podle ustanovení § 8 odst. (1), (2) a (3) zák. č. 83/1932 Sb. a podle ustanovení §§ 2 písm. b), 3, 4, 7, 31, 67, 75 a 85 zák. č. 76/1922 Sb. Vaši žádost z 21. března 1933 o přiznání vojenských zaopatřovacích požitků. Mno upozorňuje Vás na ustanovení § 12 zák. č. 83/1932 Sb., podle kterého by Vám bylo volno uplatňovati u okr. úřadu pro péči o válečné poškozence v U. nárok na příslušné důchody podle zák. č. 199/1919 Sb. a zák. č. 142/1920 Sb. Uvedené má však povahu pouhého upozornění, nejsou integrující částí shora uvedeného správního rozhodnutí, a nemá v žádném směru prejudikovati eventuelnímu rozhodnutí uvedeného úřadu, resp. úřadů v cit. ustanovení zákonném uvedených.«

O stížnosti uvažoval nss takto:

Podle vylíčeného děje jest na sporu jedině právní otázka, zdali ve smyslu zákona o vojenských zaopatřovacích požitcích jest u st-le jakožto déle slouživšího četaře telegrafního praporu nárok na vojenské zaopatřovací požitky vyloučen tím, že byla zjištěna jeho schopnost k pomocným službám, jak uznal žal. úřad, či zdali k jeho zachování stačí zjištění neschopnosti k vojenské službě se zbraní, jak dovozuje stížnost.

Nss uznal stížnost důvodnou.

Podle § 8 odst. 1 zák. č. 83/1932 Sb., o úpravě náležitostí vojenských osob z počtu mužstva v činné službě . . . jakož i o zaopatření déle sloužících, řídí se zaopatření vojenských osob konajících dobrovolnou další činnou službu jako déle sloužící, pokud není upraveno tímto zákonem, předpisy, které by pro ně platily, kdyby byli vojenskými gážisty mimo služební třídy z povolání. V ustanovení tomto došla výrazu myšlenka postavití déle sloužící co do nároku na zaopatřovací požitky v zásadě na roveň vojenským gážistům mimo služební třídy z povolání. Zákon vyslovuje uvedenou parifikaci zcela všeobecně, pokud ovšem sám neobsahuje výjimky vzhledem k povaze a služebnímu postavení déle sloužících, a sluší proto míti za to, že parifikace ta týká se jak podmínek nároku tak jeho rozsahu i zániku. Tomuto výkladu svědčí důvodová zpráva k vl. návrhu zák. k § 8 (tisk č. 1719 posl. sněm. z roku 1932), která výslovně uvedla, že pro zaopatření déle sloužících mají platiti, nestanoví-li zákon jinak, obdobně předpisy platné pro stejné způsoby zaopatření vojenských gážistů mimo služební třídy (rotmistrů) z povolání, a to jak co do podmínek nároku, tak i stran jeho zániku, jeho rozsahu a pod., a že se zřetelem k této zásadě jest na příklad výše přídavku za zranění, válečného přídavku a leteckého přídavku déle sloužících stejná, jako kdyby byli rotmistry z povolání. Platí tedy v principu o zaopatřovacích nárocích déle sloužících, pokud jsou splněny předpoklady dalších předpisů § 8 a ostatních cit. zák., normy platné pro gážisty mimo služební třídy a to jak předpisy materiální tak i práva formelního, a tedy jak zák. č. 76/1922 Sb. tak i prov. předpisy k němu, zejména vl. nař. č. 186/1923 ve znění nař. č. 199/1926 Sb. Podle těchto norem (arg. § 5 cit. zák., k § 3 nař. č. 186/1923 ve znění nař. č. 199/1926 Sb., k § 5 nař. č. 186/1923 Sb.) je podkladem pro přiznání nároku na vojenské zaopatřovací požitky a pro druh požitků těch nález a návrh superarbitrační komise, o němž rozho-

duje mno. Superarbitrační řízení upravuje pak podle předpisu k § 5 nař. č. 186/1923 Sb. superarbitrační předpis pro vojenské gážisty, vydaný mno. Tímto předpisem jest od 1. října 1930 služební předpis B-X-1. Předpis tento má v hlavě IV. podrobná ustanovení o superarbitračním řízení a stanoví mimo jiné v § 24 jednotlivé druhy klasifikace, s nimiž spojuje v hlavě VI. podle klasifikačního posudku různé nároky zaopatřovací.

Jak patrně ze znění části 2 B zák. č. 83/1932 Sb., neupravil tento zákon samostatně otázku jak sluší prováděti řízení o nároku na zaopatřovací požitky děle sloužících a platí proto podle toho co předesláno, i pro řízení to superarbitrační předpis pro vojenské gážisty B-X-1. Avšak žal. úřad neprovedl řízení superarbitrační podle tohoto předpisu, nýbrž podle předpisu A-IX-2, který se s dříve uvedeným předpisem neshoduje. Vycházel tedy žal. úřad z nesprávného právního názoru při zjišťování nároku st-lova na zaopatřovací požitky a nezbylo proto než nař. rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss, aniž se mohl nss obíratí otázkou výkladu pojmu »nezpůsobivosti k vojenské službě ve smyslu § 8 odst. 3 zák. č. 83/1932 Sb.«.

Č. 11.336.

Živnostenské právo. — Řízení správní: * Jde-li o koncesi pro periodickou dopravu osob, týkající se území několika politických okresů v téže zemi, schvaluje vzhledem k ustanovení čl. 9 organisač. zák. č. 125/1927 Sb. jízdní řád zemský úřad.

(Nález ze dne 7. června 1934 č. 11.678.)

Věc: Josef J. v P. proti zemskému úřadu v Praze o schválení jízdního řádu pro periodickou dopravu osob.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem z 9. května 1931 odepřel okr. úřad v Plzni schváliti st-lem předložený jízdní řád pro jeho periodickou dopravu osob autobusem na trati P.—T. a nazpět. Odvolání z toho podanému nebylo nař. rozhodnutím vyhověno s odůvodněním, že předložený jízdní řád neodpovídá místní potřebě, neboť st-l hodlá provozovati dopravu nejčastěji právě na úsecích, kde je o ni nejlépe postaráno, tak na úseku P.—T. železnicí a na úseku T.—V. periodickou dopravou V. E. z T., kdežto na zbývajícím úseku V.—T. nebylo by jedním spojem o dopravu dostatečně postaráno.

Uvažuje o stížnosti na toto rozhodnutí podané, musil se nss především z povinnosti úřední zabývati otázkou, jde-li o rozhodnutí poslední přípustné instance správní po rozumu § 5 zák. o ss.

Jest nesporno, že st-li byla udělena koncese k provozování periodické dopravy osob autobusy na trati, která neleží v jediném okresu politickém, nýbrž protíná několik okresů. Také jízdní řád, o jehož schválení st-l žádal, netýká se provozu na trati ležící v jediném okresu politickém, nýbrž